चतुर्थीमाह। "इन्द्रं वयꣳ शुनासीरम्। अस्मिन् यज्ञे हवामहे। आ वाजैरुप नो गमत्" इति। शुनो वायुः सीरः आदित्यः ताभ्यां युक्तमिन्द्रम् अस्मिन् यज्ञे वयमाह्वयामः। स चेन्द्रः वाजैरन्नैः सह नः अस्मान् प्रत्युपागमत् उपागच्छतु॥

पञ्चमीमाह। "इन्द्राय शुनासीराय। स्रुचा जुहुत नो हविः [२]। जुषतां प्रति मे धिरः" इति। शुनासीराय वाय्वादित्ययुक्ताय इन्द्राय स्रुचा जुहुत नः अस्मदीयं हविः हे ऋत्विजः जुहुत। मेधिरः मेधावान् इन्द्रः प्रतिजुषतां प्रातिस्विकं तद्धविः सेवताम्॥

षष्ठीमाह। "प्र हव्यानि घृतवन्त्यस्मै। हर्य्यश्वाय भरता सजोषाः। इन्द्रर्त्तुभिर्ब्रह्मणा वावृधानः। शुनासीरी हविरिदं जुषस्व" इति। हर्य्यश्वाय हरितनामकाभ्यामश्वाभ्यां युक्ताय अस्मै इन्द्राय घृतवन्ति हव्यानि हे ऋत्विजः प्रभरत प्रकर्षेण सम्पादयत। हे इन्द्र त्वं सजोषाः वसन्ताद्यृतुदेवताभिः समानप्रीतः सन् ब्रह्मणा मन्त्रेण वावृधानः वर्द्धमानः शुनासीरी वाय्वादित्ययुक्त इदं हविर्जुषस्व। अत्रापस्तम्बः, इन्द्राय शुनासीराय पुरोडाशो द्वादशकपालः इत्यस्मिन् कर्म्मणि मन्त्रद्वयं विनियुक्तवान्, इन्द्राय शुनासीरायेत्यारभ्य हविरिदं जुषस्वेति याज्यानुवाक्ये इत्यन्तेन वाक्येन। यस्त्वेताभ्यां पूर्व्वो मन्त्र इन्द्रं वयमित्यादि सोऽयं पुरोऽनुवाक्यया विकल्प्यते॥

सप्तमीमाह। "वयः सुपर्णा उपसेदुरिन्द्रम्। प्रियमेधा ऋषयो नाधमानाः। अपध्वान्तमूर्णुहि पूर्द्धि चक्षुः। मुमु-